

Samvirke

KL

NR. 8, 1961 . 1. MAJ

MÆRKELIG ø med
MÆRKELIG befolkning

Se den illustrerede beretning om kongeriget Elleore på side 8-9

Som Island har sit Alting, har Elleore sit store Tingting, der blandt andet omfatter de militære corps i fuld og forbavsende funktion. Herover viser landmilitsen således sin karakteristiske parademarch, der aldrig undlader at gøre et gribende indtryk på tilskuerne. Til højre ses det elliske hof med damer. I tronstolen Hs. Kgl. Høyhed Arveprinsen.

DET mindste kongerige i hele verden er så lille, at der ikke engang er et hus i det. Landets borgere må overnatte i telte. Det lille land er kongeriget Elleore i Roskilde Fjord, 3 1/2 td. land stort (altså som Rådhuspladsen i København), omgivet af vand på alle sider og beliggende fire kilometers drageflugt nord for Roskilde.

Fra tid til anden har mangan del af det danske rige valgt at begynde for sig selv. England har således med et vist held etableret sit rige; Norge har ad omveje gjort det samme; Island har ikke alene kappet forbindelsen med Danmark, men også med monarkiet; er blevet en republik.

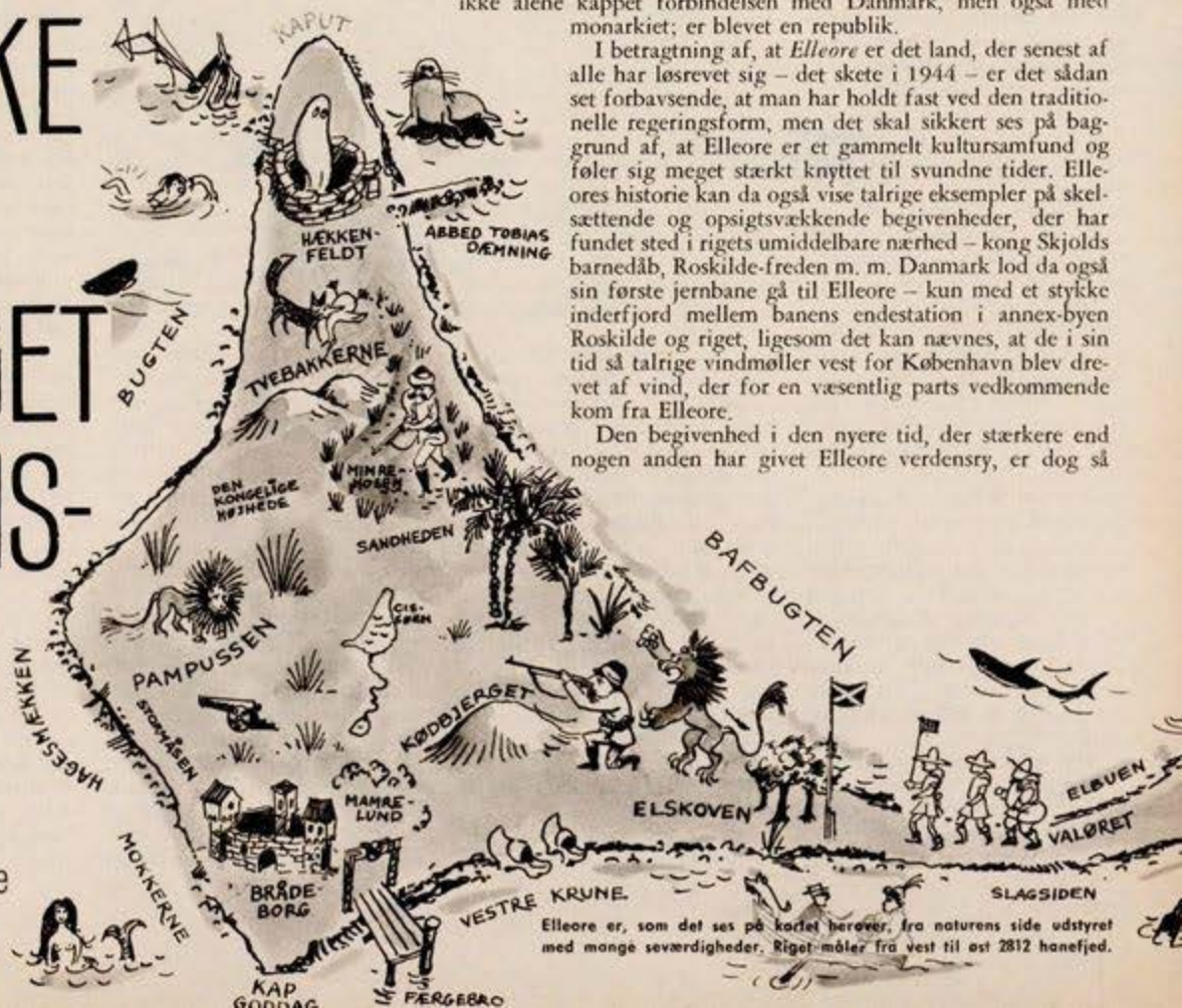
I betragtning af, at Elleore er det land, der senest af alle har løst sig – det skete i 1944 – er det sådan set forbavsende, at man har holdt fast ved den traditionelle regeringsform, men det skal sikkert ses på baggrund af, at Elleore er et gammelt kultursamfund og føler sig meget stærkt knyttet til svundne tider. Elleores historie kan da også vise talrige eksempler på skelsættende og opsigtsvækkende begivenheder, der har fundet sted i rigets umiddelbare nærhed – kong Skjolds barnedåb, Roskilde-freden m. m. Danmark lod da også sin første jernbane gå til Elleore – kun med et stykke inderfjord mellem banens endestation i annex-byen Roskilde og riget, ligesom det kan nævnes, at de i sin tid så talrige vindmøller vest for København blev drevet af vind, der for en væsentlig parts vedkommende kom fra Elleore.

Den begivenhed i den nyere tid, der stærkere end nogen anden har givet Elleore verdensry, er dog så

KONGERIGET DER IKKE FINDES PÅ NOGET VERDENS- KORT

men hvis udseende

afsløres af dette
detaljerede kort

Elleore er, som det ses på kortet herover, fra naturens side udstyret med mange seværdigheder. Riget måler fra vest til øst 2812 hanefjed.

ganske givet den danske filmpioner Ole Olsens løvejagt her i 1907.

Ole Olsen havde på det tidspunkt drevet sit Nordisk Film Kompagni frem til et blomstrende foretagende, og nu skulle en film uden lige optages. Den skulle handle om en ekspedition i en kombineret ørken og urskov, og klimaks skulle være en kamp på liv og død mellem hvide mænd og vilde løver. Ole Olsen købte i Hamborg to alderstegne hanløver; Elleore blev omdannet til et eksotisk landskab ved hjælp af affald fra Vestre Kirkegård (!) i København samt lånte „øltræer“ fra en fortovsrestauration. På ryggen af en gammel krikke sad en løvejæger, mens en neger (fundet i dagens anledning i københavnsk beværtning) stivede gangeren så meget af, at den ikke væltede under byrden. Løvejæger nummer to skulle bevæge sig spejdende rundt, da løverne pludselig viste sig. Takket være filmkameraets evne til at stoppe, var menneskene bragt i sikkerhed, inden løverne blev lukket ud, og deres optræden varede kun få sekunder. En erfaren skytte (camoufleret som palmetræ) nedlagde nemlig først den ene løve, netop som den vraltende kastede sig over en gedebuk, og derefter nummer to løve, som man med råb og hujen fik loppet op til et alderdomssvækket spring ovenpå den få sekunder før nedskudte hest.

Det, der gjorde denne løvejagt verdenshistorisk, var ikke så meget den filmtekniske side af sagen, skønt den efter tiden var meget imponerende, men derimod at der på den mest forrygende måde gik politik i jagten.

Reklamemand, som Ole Olsen var, havde han på forhånd slået på storetromme for filmen med det resultat, at dyreværnsvenner kom i affekt og rettede en harmdirrende appel til justitsminister Alberti om at forhindre det formodede dyrplageri. Alberti udvirkede personligt forbud mod, at Ole Olsen optog filmen, hvilken

I den udmærkede „Viridarium Danicum“ fortæller den danske videnskabsmand og kgl. botanicus Peder Kylling om sjældne plantefund på Elleore (dengang kaldet Elhorn).

retshandlings fuldbyrdelse i ikke ringe grad blev besværliggjort ved, at rettens håndhæver måtte sejles til Elleore i en robåd og på nakken af en sværlemmet fisker bæres det sidste stykke for at komme tørskoet i land. Men forbudet blev nedlagt – hvorpå Ole Olsen „solgte“ løver, heste og ged til en fisker mod at denne (mod en betaling, der langt oversteg købesummen) tillod, at løverne på et givet signal blev lukket ud, og at hele sceneriet blev filmet.

Filmen blev altså drejet, og den frysende Albertis svar var først at fratage Ole Olsen hans biografbevilling i København og derefter at rejse tiltale mod ham for dyrplageri. Det blev ved birkeretten til frifindelse, men Alberti appellerede. Sagens videre forløb mistede Alberti dog hurtigt interessen for, idet han fik vigtigere ting at tænke på; nu blev det nemlig hans tur til at møde i retten – som millionbedrager!

Forinden det kom så vidt, havde Ole Olsen dog i en avispolemik fået lejlighed til at stange følgende bemærkning ud:

„Jeg har forevist mange ting, men aldrig katte med fem ben (det havde Alberti antydnet med adresse til Ole Olsens fortid som markedsgøgler). Derimod har jeg for eksempel i voks fremvist adskillige store forbrydere til skræk og advarsel for folket. Men da der efterhånden blev for mange af dem, var det ikke morsomt mere!“ Trods alt var Ole Olsen vel nok uvidende om, hvor meget hold der var i hans i gennemsigtig emballage indpakkede injurie.

Også overretten frifandt Ole Olsen og frigav den danske kopi af filmen, men takket være Alberti havde løvejagten da fået en sådan omtale i alverdens aviser, at der via Malmø var sendt i hundredvis af kopier til biografer i nord og syd, øst og vest, så Ole Olsen fik mere end rigelig erstatning for sin mistede biografbevilling: hans firmas vej til verdensmarkedet var banet.

Men lad os fra dette historiske sidespring påny

Fra Ole Olsens film om lovejagten på Elleore gengiver vi dette gribende billede af love nummer et, netop som den kaster sig over geden. En af Det kongelige elliske Kunstkammers klenodier er kraniet af en af disse løver, som en af De Udødelige, adjunkt Hans Neerbek her viser frem. På museet i Roskilde har man også enkelte fragmenter af løverne - de gemmes omhyggeligt til side, når elliske statsborgere kommer på besøg, for man kan jo aldrig vide...

søge frem til Elleores indledningsvis omtalte frigørelse, som skriver sig fra 1944, da nogle københavnske gymnasielærere gik på landnamsfærd i Roskilde Fjord.

På mange måder er det på denne ø lykkedes at kombinere en illusion om det suveræne samfund med den hertil hørende maleriske udfoldelse af sæder og skikke med det ideale ferieparadis.

Her oplever nutidens ungdom ikke så helt lidt af et samfundsystems organisme og krummelurer i parodisk form. Ud over Rigets Råd med alle de cancellier, som et velordnet samfund nu en gang har brug for, har man f. eks. også et kontor for uafgjorte og uekspederede sager. Man har en forsvarsvilje så omfattende, at størstedelen af øens befolkning er medlemmer af alle øens korps: landmiliten, såvelsom søetaten og dragekorpsen. Hertil kommer så et korps af frivillige fra udlandet, Løvejægerkorpsen, samt kvindernes Samfundshjælpen, der omfatter såvel Madonnaer som Primadonnaer.

For den, der vil aflægge Elleore et besøg,

er der naturligvis et og andet at iagttage for ikke at støde an mod sæd og skik. Der må således på det bestemteste advares mod at medtage bogen *Robinson Crusoe*. Indbundet eller ikke indbundet er den en grov forvrængning af forholdene på en ø - siger man - og derfor totalt forbudt. Man bør også huske at stille sit ur tolv minutter tilbage. I 1893 forlod Danmark dansk nationaltid til fordel for mellemeuropæisk normaltid, men det har Elleore ikke gjort. Tid er penge, siger man, og tolv minutter pr. indbygger i Danmark i så mange år, det bliver skam til en anelig sum.

Om muligt bør man besøge Elleore på det tidspunkt, hvor den store fest Ellympiaden holdes og følge de spændende opgør i kalvekastning, afhopning, 40 meter baglæns vandgang for herrer, m. m. for ikke at tale om nationale spil som andalusisk bjergludo og krachet. Det sidste spilles med en bold af to hold, hvert bestående af en morakker, en stikker, en fup og to undermalere...

Selvfølgelig er ingen i tvivl om, at det

er spøg alt sammen - men alligevel alvorlig spøg. I 1834 stiftede bondevennen *Frederik Barfod* i København en skole, hvis formål var at bringe gratis undervisning ud til folket. Frivillige lærere samledes om denne skole, og det var en kreds af dens daværende lærere, der i 1944 købte Elleore for her at indrette en lejrskole for børn. Og i den leg, med begreber, som vi alle i uortodokse øjeblikke ynder at hengive os til, blev Elleore et kongerige, lærerkredsen til De Udødelige, og et sindrigt system af karrigerende statsfunktioner skabtes.

Altsammen for at være med til at give de børn - det drejer sig i de forløbne godt 16 år om over tusinde - der tilbringer weekend og ferier her, en befriende fornemmelse af, at nu skal de selv håndhæve alle de bestemmelser og bånd, som samfundet til daglig omgærder en med. Og det er som bekendt mange, når man er i alderen 12-16 år. Elleore er derved blevet et fristed, der er med til at gøre børnene hverdagen i nabolandet Danmark mere festligt.

Til venstre er elliske statsborgere ved at dyrke det nationale spil krachet, mens billedet til højre viser, hvor stemningsfuldt det vestlige Elleore og forvandet omkring det tager sig ud ved solnedgang.